

A mi ügyünk

Kunszentmiklós Város Önkormányzatának lapja

2004. december XIII. szám

Ingyenes

„Hogy megújírhassék, mi a rossz és mi a jó...”

A kereszténység tiszta és nemes eszméit minden korban belepte valami halálos por, amit az emberi bűnök sokasága vert fel a hétköznapi forgatagában. Ilyenek voltak a nemes emberek sokaságából álló kereszties hadjáratok, melyek rablóbandákká korcsosultak.

Ilyen volt az inkvizíció, s ilyen a mostani iraki vérengzés, mely százezres polgári áldozatával már kimeríti a népirtás fogalmát. Ilyen a koncentrációs táborra változtatott palesztinok élettere, s az Ukrajnában szorult kárpátaljai magyarság sanyarú jelene. Ilyen az állandó zaj, ami körülvesz bennünket.

Osztálykirándulásokon tapasztaltam, hogy az erdei túrák első órájában zengett az erdő, ordítottak, előrefutottak, fára és sziklára ugráltak, aztán lassan elcsendesedtek, figyelték a madarak hangját, az erdő sóhajtását, s a föld (Pilis) jótékony sugárzásával körbeölelte őket. Nem tudták mi történik velük, csak kaptattak fölfelé, vagy ereszkedtek alá, csendes szívvel, megtelő, kitisztuló tüdővel, s a végén suttogássá szelődött a beszéd, s csodálatos módon ez is eljutott a címzetthez.

A vad, ordító gyereksereg a Rám-szakadéki túrák után, meg a Dobogókő megmászását követően legalább néhány órára elcsendesedett. S ebben a csendben a lélek különös üzenetei hallhatókká válnak. Egy haragosnak felkínált korty üdítő ital, egy sütemény, egy kinyújtott segítő kéz. A hegyről mások jöttek, mint akik fölmentek.

Sokunknak el kell mennie a Pilisbe, hogy elcsendesedjünk Szűz Mária megjelenésének emlékére állított parányi kápolnánál, s a zord szépségű sziklák alatt haladva megsimogasson a félelem. Szelíd, tárgyiasult félelem-ijedség, mert túl sok bennünk a vakmerőség – az esztelen kivagyiság.

A Megváltó üzenete, legfőbb parancsa: mindenekelőtt szeressék egymást. Csak ennyi. Nem visszaütni. A csahosokkal nem acsarkodni. Megvárni, míg a fröcsögő nyál rászárad és megszégyenül. Aztán megvigasztalni és felemelni.

Ezért élünk mi itt évezredek óta, mert nem ütöttünk vissza. Azért élünk még, mert őseink nyelvet kaptak a Teremtőtől, gyógyító tudást, égi bölcsességet, s szelídséget, türelmet.

Babilon népe vagyunk, s az a sivatagi birodalom, akik ellen a Nagy falat építették kétezer éve. E két ágból csorog össze vérünk hunok, pártusok, szkíták, magyarok. Egy keleti ág Belső-Ázsiából s egy a termékeny félhold vidékéről, a Káspi, Fekete és Földközi tenger háromszögéből. A föld és a tenger örzi a múltat, s ha egyszer újra csend lesz e bolygón, újra felszállhat Zaratustra tüze, Mani újra imádkozhat a törzsökünkől kihajtott Megváltóhoz.

Mi legyen addig? „Dicsőség pedig, tisztesség és békesség minden jót cselekedőnek.”
(Róm. 2,10.)

Dícsértessék a Jézus Krisztus – Mindörökké Amen!
Áldás Békesség!

Ez a karácsonyi üzenet; kétezer éve s hogy **l e g y e n** újabb ezer év.

Bódi Szabolcs
polgármester

A mi ügyünk

Szentmihályi Szabó Péter:

Velünk szavazzatok!

Ne gyertek haza! Itt nem kellett!
Itt a fél ország lop, csal. Beteg.
Itt már nem kellene a gyermekek.
Itt Horn, Pető, Gyurcsány az úr,
Itt mindenki angolul tanul,
Ne gyertek haza! Itt nem kellett!

Ne gyertek haza! Ez itt csonka ország,
Emléketek is gyáván elhazudták,
Itt útlevíl nem jár, csak idegennek,
Ha kampányt vezet vagy bölcsen befektet.

Ne gyertek haza! Ez itt csonka ország!

Ne gyertek haza! Krisztusnak sincs helye,
Vígán él Kun Béla, Kádár szelleme,
Itt nem állhat szobra gróf Telekinek,
Pázmánynak, Wassnak, Mindszentynek.
Ne gyertek haza! Krisztusnak sincs helye.

Ne gyertek haza! Ünneplik Trianont,
Itt zászlót a nép Károlyiért bont,
Koccintanak Erdély gyászünnepén,
Itt nincs már magyar hit, munkás remény,
Ne gyertek haza! Ünneplik Trianont.

Ne gyertek haza! Itt nincsen munkahely,
Magyar szív, ész, kéz itt senkinek se kell,
Nincs itt magyar gyár, talpalatnyi föld,
A reklám és hazugság minden tért betölt.
Ne gyertek haza! Itt nincsen munkahely.

Ne gyertek haza! Ki itt rátok szavazna,
Az mind szélsőséges, sovén és irredenta,
Populista, demagóg, ellenforradalmár –
Jaj, emlékeztek? Sok ilyesmi volt már.
Ne gyertek haza! Nincs, ki rátok szavazna.

Vagy gyertek mindannyian! Velünk szavazzatok!

Élők és holtak, látók és vakok,

Ki járni bír, ki élni mer,

Tenger tömegben jöjjön el!

Szavazzatok helyettünk üvöltő igennel,

Gyertek zászlóval, fáklyával, kereszttel,

Gyertek mindannyian, velünk szavazzatok!

S amit nem tudtunk megtenni ötven éve,
Kergessük őket együtt el, örökre, végre!

Virágh Gedeon utcai köszönet

A felújított utca lakói, a képviselő-testület és a magam nevében is őszinte köszönetet mondunk a Konczy Trade Kft.-nek, Elischer Lászlónak, valamint Bernáth Andrásnak azért az áldozatos segítségért, amit kifejtettek a kivitelező megszerzése, a kedvező ár és a beszállítói munka ingyenes felvállalásával. Nélkülük a keréktörő állapotokkal várhattuk volna a jövő évet.

Konczy Trade Kft.:

878.237Ft

Kunfuvar Kft. (Bernáth András): 641.903Ft

Ezúton is eredményes és boldog új esztendő-t kívánunk mindkét vállalkozónak és kedves családjának, örömteli közlekedést a Virágh Gedeon utca lakóinak!

Bódi Szabolcs
polgármester

A mi ügyünk

Kábeltévések figyelmébe!

2005. február 25-ig kérjük leendő előfizetőink türelmét, tekintettel arra, hogy új források nyíltak az önkormányzatok számára, amelyből szeretnénk megépíteni a városi kábeltélevíziós hálózatot.

Az üzembe helyezés várható időpontja: 2005. június 15.

A beruházó a legkorszerűbb amerikai technikával fogja megépíteni a városi kábeltélevízió hálózatát, amelyhez nagysebességű Internet-hozzáférés, riasztó bekötési lehetőség és szociális hívó (pánik-gomb) is tartozik.

Mivel a legköltség-takarékosabb megoldást igyekeztünk kiválasztani, ezért kérjük két hónapig szíveskedjenek még türelemmel várni.

Megértésüket köszönjük.

Önkormányzat

Válaszom egy időszakosan megjelenő sajtó remek érdekesítő gondolataira

Még nem tudjuk! – Mi lesz a moldvai csángókkal? Hiszen ők is magyarok!

Válaszom: Mi pedig tudjuk! Tudomásunk szerint Moldova Románia területén van, ezért az ott élő csángók a népszavazás eredményessége után megkaphatták volna a kettős állampolgárságot. Aki ezt nem tudja nézze meg Románia térképét, vagy látogasson el oda!

A mi gondolataink a közbiztonságról

Ahhoz, hogy Kunszentmiklós közbiztonsága még látványosabban javuljon, sajnos a maiaknál sokkal szigorúbb törvények kellenének, nem pedig Európa legliberálisabb jogrendszere kellene. Ilyen helyzetben városunk rendőrkapitánysága sem tud látványosabb eredményeket elérni, de az új vezetés, és az új dolgozók szolgálatba lépése – a régiekkel karöltve – statisztikailag mégis jobb biztonsági fokozatot mutat a törvény betartása mellett városunk lakóinak.

R. J. újságíró szavaira válaszolva a közmunkáról annyit, hogy a Kunszentmiklós-i közmunka-program országos szinten az egyik legjobb, de ha Ön jobban tudná irányítani, szívesen alkalmazzuk programvezetőként. Jelentkezni lehet a KÉSZ KHT. ügyvezetőjénél, garanciát pedig Lesi Árpád képviselő vállal. (Ennyi roma származású ember munkájának lekicsinylését nem merném felvállalni.)

Új piactér

A fent nevezett újságírónak szeretném tolmácsolni, ha ellátogatna a katolikus templomhoz, megállna előtte és eltekintene jobbra – vagy ha nem megy, akkor háromszor balra -, egy park tárulna szemei elé.

A többi zöldséglegesbe való anyagra nem kívánok reagálni.

Lesi Árpád, képviselő

A mi ügyünk

Egy nap története három részben

I. rész

A kezdet

2004. december 5-én a magyar nemzet büszkesége és gerince létezésébe vetett hitemmel a lelkemben, bizakodóan adtam le szavazatomat – a két igent – a kunbáonyi szavazóhelyiségben. El sem tudtam képzelni, hogy a magyar nép lesz az egyedüli Európában, aki a hazug propagandát gondolkodás nélkül elhiszi és ötmillió magyart végképp eltaszít hazájától, és az ősi magyar területeket nyolcvan éven át kitartóan megszálló szomszéd országok szabad prédájává szolgáltatja ki.

Gondolni is képtelen voltam arra, hogy a választópolgárok túlnyomó többségét annyira nem érdekli saját sorsa, népének sorsa, hogy egyszerűen otthon marad, és tétlenül nézi a nemzet további rombolását. Most, amikor az ország javainak totális kiürítése folyik és ez a kormányzat mérhetetlen külső és belső eladósodásba hajszolja ezt a népet - most, amikor az ország leépítése, szétesztogatása, szétlopása van folyamatban – most amikor a magyar mezőgazdaság és a magyar paraszt nyakára tették a kötelet és már csak a kis sámlit kell kirúgni alóla – most, amikor az ország intézményei a teljes leépülés és anyagi kifosztás stádiumában vannak – most, amikor gyakorlatilag szétverték a hadsereget és napirenden van a közigazgatás, valamint az önkormányzatiság szétverése is - most, amikor a szűnni nem akaró áremelésektől, járulék emelésektől, újabb egyre elképesztőbb adóktól és elvonásoktól fuldoklik a lakosság éppúgy, mint a kisvállalkozói szféra, szinte biztos voltam benne, hogy a magyarság egy emberként járul az urnához demonstrálva, hogy ennek a társaságnak már egyetlen szavát sem hiszi el. Akkor még elképzeltetlenség volt számomra, hogy a kormánypártok butítása és elődeik negyven éven át tartó nemzettudat rombolása ilyen hihetetlenül eredményes lehet. Maguk a kormánypártok tudják a legjobban, hogy semmi sem igaz azokból, amikkel riogattak bennünket. Egyetlen ok miatt tiltakoztak a határon túli magyarok ellen, mert félnek tőlük, félnek a szavazataiktól. Nagyon jól tudják, hogy a határon túliak állampolgársághoz jutása és szavazási lehetősége egy csapásra kisöpörné a szocialistákat a hatalomból hosszú időre - vagy örökre tán - mivel azok a határon túli magyar testvéreinknek rengeteg kárt okoztak az elmúlt évtizedekben éppúgy, mint ahogy napjainkban is okoznak.

Azért is hittem a magyar emberek józan ítélőképességében és bátorságában, mert nagyszerű példák álltak előttük: A német állam a 80-as években személyenként tízezer márkát fizetett Romániának minden egyes német származású emberért, hogy azok Németországba költözhessenek, mert a németiség felelősséget érzett és érez ma is nemzettársaiért. Több százezer németet, szászt, svábot vásároltak így vissza néhány év alatt. Úgy gondoltam, lehetetlen, hogy a magyar a magyarnak még ingyen se kelljen.

A románok négymillió külföldre szakadt, Észak-Moldvában, Ukrajnában élő románoknak adták meg a kettős állampolgárságot, hogy erősítsék, egységessé tegyék a román nemzetet. Tették mindezt minden román párt és a román nép teljes egyetértésével, és még csak népszavazás sem kellett hozzá. Ugyanezt tették más európai országok is.

Már az is nagy szégyen, hogy Magyarországon ehhez népszavazás kell. Az pedig mindenki számára nagy szégyen lenne, ha ez a sorsdöntő népszavazás megbukna mondjuk a magyar állampolgárok többségének közömbössége és otthonmaradása miatt.

Szavazásra menet nem hittem el, hogy mindez valóság lehet. Már csak azért sem, mert azt gondoltam mindenki számára világos, hogy a saját hatalmának minden áron való

A mi ügyünk

megtartása érdekében a kormány szemét csak a szomszéd országokhoz erőszakkal elcsatolt magyar emberek állampolgársága csípi. Ugyanakkor szemet huny afelett, sőt támogatja, hogy folyamatosan tízezrek vándorolnak be hazánkba Kínából, az arab országokból, fekete Afrikából, Izraelből, stb... Elképzelni is nehéz lett volna, hogy ez az önmagát magyarnak hirdető kormány választók millióiban ennyire el tudja taposni a nemzeti öntudatot, ennyire ki tudja irtani a lelkekből a valós értékeket, érzelmeket.

Európa népei nem is értik ezt az egészet. Amúgy általánosan elterjedt az a vélemény, hogy a széthúzás, az egymás ellen uszítás, az egymás arcul köpése, a nemzeti érzések tudatos szétrombolása, meggyalázása, a nemzet megosztása, meglehetősen közismert magyar tulajdonságok. Ki is használták ezt mindig hol ilyen, hol olyan idegenek, akik már sokszor meggyalázták ezt a népet, sőt a trianoni békeszerződés napján szét is tépték darabokra, magyarok millióit pedig mohó nacionalista államokba taszították át. A magyarság soraiban pedig mindig bőven akadtak cinkosok, saját népük alávaló elárulói, akik készségesen kiszolgálták az idegenek érdekeit és napjainkban is ezt teszik. Az urnáktól távolmaradó magyarok milliói most ezekre az erőkre „szavaztak”, durván jóváhagyva, sőt segítve a nemzet további és egyre gyorsuló pusztulását.

Lehetetlen - gondoltam akkor még -, hogy a valaha oly büszke magyar nép ne használja ki ezt a ritkán adódó lehetőséget, hogy végre saját nemzete sorsáról, annak megmaradásáról, erősödéséről önmaga - és csakis önmaga - szabadon dönthessen. Lehetetlen, hogy legalább most, amikor egy ilyen kivételes, soha vissza nem térő alkalom kínálkozik - ne álljon ki érdekeiért. Lehetetlen, hogy megfutamodjon a döntés felelőssége elől. Lehetetlen, hogy tört döfjön saját hátába, csak mert a magyarság egységét évtizedeken át és ma is szétzilálni akaró, magukat hamisan szocialistáknak mondók önnön hatalmi érdekeikből fakadóan erre akarják rávenni.

Mindezeket lehetetlennek tartottam (akkor még), ezért bizakodó szívvel, reménykedő lélekkel a város felé vettem az irányt, hogy a szavazásra tolongó sokadalom ünnepi mámorába magam is osztozzam.

II. rész

Életkép a magyar pusztából

Utam a pusztán vezetett keresztül. Megálltam a hídnál. A végtelen mező kihaltnak tűnt, ami normálisnak mondható egy ilyen fagyos decemberi napon. A satnya fű már téli álmába szenderült, az állatok védettebb helyekre húzódtak a sebesen nyargaló hideg szelek elől.

Bezzeg nyáron – gondoltam és felidéztem magamban egy nyári vasárnap délutánt, amikor ugyanott álltam meg és nagy ráértemben órákig bóklásztam a környéket – a rétet, nádasokat, elhagyott tanyákat, tocsogókat, miközben a végtelenbe vesző nagy magyar rónaság szemeim előtt élte a maga megszokott életét.

Azon a napon is népszavazás volt – uniós képviselőinket választottuk. Azt ugyan megnyerte a jobboldal, de haragudtunk az otthonmaradókra, mert ha mind elmentek volna az urnákhoz, akkor olyan többséget érhattünk volna el, amibe akár a kormány is belebukhatott volna. De hát... sokan nem jöttek el. Nagyon sokan. Csak abban bízhattunk: az emberek akkor megértették milyen nagy veszteséggel járhat a közömbösség.

Egy kerecsensólyom húzott el felettem és lecsapott a közeli útra. Apróka elütött madarat, talán verebet lelt. Mire lelibbent vele az árokpartra, már két sólyom falatozott, de

A mi ügyünk

rögvest jött a harmadik is. Mindnek jutott egy kevéske. Nem veszekedtek a csipetnyi zsákmányon. Talán, mert testvérek voltak.

Tanulságos élményekkel szolgált az a hosszúra nyúlt barangolás. Láttam életüket kockára tevő fecskék nagy seregét, amint vérüket és húsukat megkívánó vércsét üldöztek. megfigyelhettem a bíbiccsapat összehangolt harcát a fészekrabló szarka ellen és a közeli, még épphogy fejlődésnek indult csöppnyi kukoricás szélén megtapasztaltam amint velem, a számára félelmetesen nagydarab lénnel szembeszállt a harcias kis hörcsög. Hosszú botommal is alig tudtam rábeszélni a békességre. Lám-lám, bátorság is van a világon az otthon védelmében, a csöppnyi haza védelmében.

Arrébb egy birkanyájjal találkoztam. Szánalmas népség – gondoltam, amikor láttam, hogy csaholó kutyák harapva, tépve terelgetik őket amerre a gazda parancsolja. Elgondolkodtam – vajon mitől birka a birka? Vajon mitől olyan bárgyúan akarattyenge? Miért engedelmeskedik folyton az agresszív kutyáknak, és miért hiszi el oly békés beletörődéssel, hogy az neki jó? Márpedig azok a buta állatok beletörődötten elfogadják, hogy ez a birkák megmásíthatatlan sorsa. Tűrik, hogy üssék-vágják őket, hogy folyton beléjük marjanak és tűrik, hogy nyálfröcsögős csaholással irányítsák őket hol erre, hol meg arra. Talán el is hiszik a szerencsétlenek, hogy mindig a gazdának és csahosoknak van igazuk? Vagy egyszerűen csak gyávák.

A pusztai fű silány, igencsak meg kell dolgozni minden falatért, de ez birkák elfogadják, hogy nekik csak ez jár - ez a semmirevaló legelő. Talán mennének ők a lucernásba is, meg a kukoricatáblába - de nem szabad. A bőség, az izgató finom falatok, a kényelmes nagy zabálás lehetősége csak pár méter - de nem szabad. Mennének ők talán a szomszéd nyáj felé is - a testvéreik felé, a saját fajtájukhoz - hogy együvé tartozhassanak – de azt végképp nem szabad. Még csak az kéne! A gazda szigorú, a kezét-lábát nyaldosó jó koszton tartott vicsorgó szolgáló pedig fenemód éberek.

A birkák élete amúgy is siralmas. Tavasszal elveszik a ruhájukat – erőszakkal lekopaszítják őket - miközben az éles szerszámok súlyos sebeket ejtenek rajtuk, de tűrik. Később eleve halálraítélt gyermekeiket is elszakítják tőlük, de ők azt is tűrik. Zokszó nélkül viselik, ha beléjük rúgnak-marnak ha netán lábuk gyógyíthatatlan sebei miatt lemaradnak a nyájtól. És az az idő is közel van már, amikor a gazda kutyáinak egyetlen vicsorintására felkászálódnak majd a platóra, hogy később megnyúzva, feldarabolva a fazékban, vagy nyárson kössenek ki és akkor tán a koncon marakodó kutyáknak is leesik valami. A birkák végzete – a kutyák öröme. Nagy igazság ez!

Bár a gapyasok folyton panaszkodnak – jajveszékelve bégetnek keservesen egész életükben, de semmit sem tesznek rájuk kényszerített sorsuk ellen. Elvégre is birkák ők - és a birkákkal bármit lehet.

Közben beért a nyáj a tanyára Az ebek könyörtelenül és türelmetlenül áthajszolják a kiszolgáltatott népséget az ól szűk ajtaján. Egymást törve, dögönyözve, egymást taposva préselik át magukat a résen, hogy ott benn felsőhajthassanak: - óh, hát ennek a napnak is vége végre. A szerényke otthon gyér melegében fáradtan összerogyva süppednek pihentető mély álomba, hogy aztán holnap minden kezdődhessen előlről.

A ködgomolyagból hirtelen előbukkanó nap éles fénye és egy észre nem vett tócsa térdig felcsapó jeges vize visszazökkenetett nyári nosztalgiazásomból a decemberi való világba. De hiszen én a városba indultam lelkesedni népszavazás ügyben – jutott eszembe és nagy gázzal megiramodtam eredeti céloom felé, miközben gondolataim visszakanyarodtak a nyáj sanyarú sorsához.

A mi ügyünk

Eltöprengtem a dolgon... Három kutya - ötszáz birka. No meg ott van még a gazda, akinek folyton ugató és a jámbor-bamba gyapjasokat folyton csak leugató szolgálai nélkül, akár csak két birka megfékezése is kétesélyes küzdelem lenne.

Ötszáz – három ellenében. Milyen könnyű lenne elbánni a kutyulikkal. Beszorítani őket a kerítés sarkába, a ház falának szögletébe, vagy az akkor véletlenül épp nyitva felejtett hátsó kiskapun át a mély, sáros pocsolyába taszítva fellökni, majd agyontaposni őket. Beléjük fojtani a szuszt... Végiggázolni rajtuk száz patával, ezerrel és kitaposni belőlük a belsőségeket – a gonosz lelket, a könyörtelen szívet, a rossz májat, a keserű epét és a rothadó, bűzös beleket. Végre elégtételt vehetnének évszázados sérelmeikért, folytonos megaláztatásaiért, gyermekeik, rokonaik elszakításáért, társaik vágóhídra hurcolásáért... Aztán irány a szabad mezők. Együtt a többi nyájakkal, együtt a testvérekkel, egész népükkel. A nyílt réten persze nem lehet, mert tágas a tér. Egész nap nem lehet, mert nagyon figyelnek az ebek, de egyszer-egyszer kivételes alkalom adódhat, mint azon a napon a nyitva felejtett kiskapu. Vagy bármikor amikor végre adódik az alkalom. Csak élni kell vele. Csak össze kell fogni és megtenni, amit meg kell tenni, hogy sem a gazda, sem pedig nyáladzóan vinnyogó kutyái ne parancsoljanak többé – ne vegyék el ami nem az övék, ne terelgessenek, ne szabják meg az irányt saját kényükre-kedvükre.

Nincs hír róla, hogy nyár óta bármi is történt volna ez ügyben A temérdek állat minden biztonnal azóta is beletörődötten éli a birkák megszokott siralmas életét. A nyáj semmit nem tett, hogy jobbra forduljon sorsa. Nem tett semmit testvéreiért, népéért és fajtájáért sem tett semmit.

Miközben ezen tűnődtem, beértem a városba. December ötödike volt - délután két óra. Aznap két súlyos kérdésben kellett döntenie a népnek – de a nép sehol. Gyanús csend és szinte üres utcák a sorsdöntő napon. Az nem lehet – gondoltam. Az nem lehet, hogy ez a nép már megint önmaga ellen fordult. Á, csak rossz időpontban jöttem, délelőtt már biztosan mindenki lerendezte a dolgot – ámítottam magam.. Bekapcsoltam a rádiót. A részvételi adatok kijózanítottak. Tehát igaz! Ez a nép a nyolcvan év óta először megadatott rendkívüli alkalmat elszalasztotta. Pedig kivételes és talán soha vissza nem térő lehetőségként a kiskapu tárva nyitva állt. Úgy kell nekik! – villant fel agyamban a cenzúrázatlan, indulatos gondolat. Megérdemlik! Ez a nép megérdemli a sorsát!

Értetlenkedve és dühösen indultam hazafelé. A mindenféle gondolatok majd szétfeszítették az agyamat, ezért visszafelé is megálltam a hídnál. Hűvös, erősnek épphogy csak nevezhető szél fodrozta gyengéd simogatásként a vízfolyás hátát. A puszta mélységes nyugalmat árasztó csendje lassacskán fejemből is kezdte kigyomlálni a kuszaságokat. Egyetlen gondolat azonban hihetetlen makacssággal kapaszkodott belém. Nem tudtam elhessegetni a minden sejtembe beleivódó, minden idegszálamat megbénító felismerést: „Ez a nép megérdemli a sorsát. Megérdemli múltját, jelenét és jövőjét egyaránt.”

Nem tudom, hogy a gondolatba borzongtam-e bele, vagy csupán az egyre piszkálódóbb nyirkos, ködös szél fuvallata csapott meg hirtelen, de elkezdtem fájni. Megmozdulni sem volt kedvem és közben újra elleptek a nyári emlékek. Lelki szemeim előtt pattogott az aprócska harcias hörcsög, amint elszántan védte vackát. Jövő nyárra talán nő is egy kicsit ez a mitugrász. Talán az új évben megsokasodnak a fecskék, többen lesznek a búbicek is, és végképp elkergetik majd a betolakodókat, népük pusztítóit, fészkeik, otthonaik kirablóit. Az jó lenne - gondoltam -, mert akkor a kedves őslakos madárkák végre ismét háborítatlanul élhetnének a nagy magyar pusztában.

A mi ügyünk

Felbukkant a nyáj is. Nem volt felemelő látvány. Ugyanazok az engedelmes birkák, ugyanazok a kutyák. Csaolás, harapások, port felkavaró rohanás. A népes csapat a szomszéd nyájbéli testvérek könyörgő bégetésére oda sem figyelve tekergősen, hullámosan haladt a réten. Hol erre-arra, hol meg éppen arra-erre. Pont úgy, ahogy az acsarkodó ebek akarták. Pont úgy, ahogy a gazda parancsolta.

Hiába no! A birkanép már csak ilyen.

III. rész

A következők

Egy országos rendezvény alkalmával felfigyeltem arra, hogy a baloldali vezetők közül sokan nem énekeltek a Szózatot. Talán nem tudják – gondoltam. Talán tudják, de belátják, hogy az ő szájukból nem hangzana igazán jól... Talán van benne valami, ami sérti a lelküket. Bezzeg az internacionálé - az nagyon megy nekik: „És nemzetközivé lesz holnapra a világ”

Hát ez az! Ez az, ami sehogyan sem egyeztethető össze a Szózat azon sorával, hogy: „Hazádnak rendületlenül légy híve, óh magyar.”. Ezért nem éneklük!

A lezajlott népszavazás azt üzeni nekem, hogy a magyar választópolgárok túlnyomó többsége elveti a Szózat fenti sorát. Én, Juhász László városi képviselő arra esküdtem, hogy a magyar nép érdekeit képviselem „Isten engem úgy segítjen”! Tehát nem a nemzetköziséget és nem is a minden javakat szűk réteg kezébe átjászó, a munkaerőt kegyetlenül kiszipolyozó és sok esetben megalázó globalizáció multijait - hanem a magyar népet. Akkor még hittem, hogy nemzeti elkötelezettségű, döntően magyar érzelmű városban vállalom e tisztséget és hittem, hogy ez a város egy hasonló érzelmű ország közepén fekszik.

Most csalódnom kellett – mélységesen. A választók döntő többsége nem állt ki nyíltan a magyar ügyért. Otthon maradtak. Győzött a hazugságözön, győzött a magyartalanító riogatás, győzött a félelemkeltő mellébeszélés, a hisztériakeltés - győzött a baloldal megtévesztő, hiteltelen propagandája. Minden indokolatlanul távolmaradó állampolgár rúgott egyet a magyarságon, annak nemzeti érdekein és érzésein pont akkor, amikor kivételesen egyedülálló lehetősége lett volna szembeszegülni az ország és nemzetpusztító erővel. Trianon nemzet és ország csonkító napja óta először adódott ilyen lehetőség, de mint már annyiszor történelmünk során, most sem volt képes ez a nép emelt fővel kiállni saját nemzete érdekeiért.

Azt kell hinnem, hogy a magát amúgy magyarnak mondó nép többsége élvezni ha büntetheti önmagát. Élvezi, ha megcsonkíthatja önmagát, és rettentően élvezni, ha folyton átverik, félrevezetik és élvezni, ha magyar mivoltában megtapossák. Ez most is nagyszerűen sikerült. Van minek örülnie.

2004. december 5-én ez a nép tört döfött saját szívébe - a már eddig is sokat szenvedett magyar nemzet szívébe. Tört döfött ötmillió elnyomott testvére szívébe. Ez a nép december 5-én az urnáktól való távolmaradásával felhatalmazta a nemzet polgárait egymás ellen uszító hatalmat arra, hogy ezzel a néppel ezután bármit szabadon megtehessen. Határokon innen és túl. Bármit, amit csak akar. A nemzet szétverői szabad kezet kaptak – magától a néptől. Nincs kétség afelől, hogy élni fognak az ölükbe hullott lehetőséggel.

Ez a nép már nem az a nép, akinek színe előtt kimondtam. „Isten engem úgy segítjen!”

A mi ügyünk

E rendkívül fontos lehetőségről távolmaradók megrendítő száma, a bosszantó érdektelenség, a nemzet életképességét mérhetetlenül aláásó hihetetlen közöny - az alábbi konzekvenciák levonására készítenek.

Be kell látnom, hogy írásaim - a visszasságok feltárása, a jelenlegi hatalom kártékonyságának ismertetése, a város ellen folyó aknamunkára való figyelmeztetésem, a magyarság összetartásának fontosságára való utalásaim, a magyar nemzetre nézve veszélyes folyamatokra való rávilágításaim, stb. kevesek voltak a jól szervezett és jól kommunikált baloldali hamis propagandával szemben. Ennek a népnek más kell. Hazugságok, rémítgetések, fedezet nélküli ígéretések, alaptalan öndicséreték - a fényes jövő várható nagyszerűségének egy-egy évvel mindig eltolható illúziója kell. Mellébeszélés, butítás, megszorítás kell. Ez ma a nyerő. Sajnálom - én ilyenekkel nem szolgálhattam.

Csak gratulálni lehet a baloldalnak – nagyon jól csinálták. Ennek a népnek ez kell! Ez a nép megérdemli őket.

Ugyanakkor a jelenlegi népszavazás eredménye, illetve a túlnyomó többség távol maradása miatti eredménytelensége (Kunszentmiklóson is) - számomra érthetetlen, elfogadhatatlan és szégyenletes. Ez az elképesztő közömbösség azt súgja nekem, hogy az igazságról beszélni is kár. Senkit sem érdekel. A lakosság túlnyomó többség gondolkodás nélkül szívja magába és teszi magáévá a félrevezető balos propagandát.

Pedig csupán egy csipetnyi józan gondolkodás, kevéske történelmi ismeret és a folyamatokra való odafigyelés kellene ahhoz, hogy minden hazánkfia rájőjjön végre, miszerint napjainkban a magyarság végső felszámolása történik - idegen országok érdekei szerint. A trianoni békeszerződéskor elkezdődött az ország szétdarabolása, a nemzet szétszaggatása, a széles nemzetközi segédlettel történő magyartalanítási folyamat. Ez utóbbiban a mindenkori kommunista-szocialista kormányaink élen jártak és mostanra elérték, hogy a magyarság döntő többségét már cseppet sem érdekli nemzetének, népének és országának sorsa – sőt nagyon úgy tűnik, hogy saját sorsa sem és már alig látni egy-egy embert, aki a nemzetiszínű kokárdát ki merné tűzni adandó alkalmakkor. Épp ez volt a cél. Most már nem áll útjukba semmi, ezért a magyarság szétzilálása, az ország idegen kezekre játszása napjainkban hihetetlenül felgyorsulhatott. Mert hagytuk - hagyjuk, hogy így legyen.

Akik szemet vetettek erre az országra – nem várhatnak tovább. Sürgetővé vált az idő - és ők nem tévóváznak. A latin, szláv és indogermán népek egymást is megvédik, de ezt a szétszaggatott, szándékosan legyengített, többszörösen megosztott és lebutított tudatú országot senki sem fogja megvédeni az idegen érdekek szándékaitól, mert mára szabad prédává tették. A magyar nép pedig kezükre játszik – a magyar nép önként teszi önnön nyakára a hurkot. Véletlen egybeesésnek az sem nevezhető, hogy hipp-hopp, hirtelen hadsereg nélkül maradtunk, a világon talán egyedülálló módon. Pont most, amikor kiszolgáltatottságunk példa nélküli. A csapatokat leépítették, a laktanyákat eladták, vagy zömmel üresen állnak - légiereő talán tizede, ha harc képes, A felújításokat és új fegyverek beszerzését egyre csak halogatják, a hivatásos hadsereg felállítása szinte sehoh – csak a vég nélküli ígéretések bugyognak ránk. A tüzérséget és a különböző fegyvernemű dandárok zömét már teljesen felszámolták, a helikopterek, földi járművek, harckocsik többsége üzemképtelen, elavult – a maradék még használható harci technikát (77 tankot, löszerek millióit pedig éppen most ajándékozta el a kormány Iraknak. Mindeközben pedig épp ezekben a napokban zajlik a hadsereg eddigi hivatások állományának, a főtiszti és tisztikarnak a szétverése.

Ha a baloldali tömegek tudnák mire megy ki a játék, már régen hátat fordítottak volna hazug vezéreiknek és egy valódi baloldali tömörülést hoztak volna létre, mert a mostani

A mi ügyünk

vezetésnek az erőlködő hangoztatások ellenére, köze nincs sem a baloldalisághoz sem pedig a magyar érdekekhez. De a népek olyannyira félre vannak vezetve, hogy ilyesmi eszükbe sem jut. Igaz voltak a közelmúltban gyenge próbálkozások, de azokat a szocialista csoportokat gyorsan és keményen lenyomta a hatalom.

Az ország elveszejtése a küszöbön van. Ott tartunk, hogy az egyik oldalon a hatalom dicsőhimnuszokat zeng a rózsás állapotokról és a „lendületben az ország” hamis szlogenjével, valamint nagyszerű jövőt zengő ígéretések özönével vezeti félre az erre sajnos fogékony népet.

A másik oldalon pedig itt van egy ma már szinte hadsereg nélküli, leépített, kiárusított ország - saját gazdaság nélkül és rövidesen saját mezőgazdaság nélkül. Itt van egy ország, hamarosan saját autópályák, saját vasút, saját tömegközlekedés nélkül, saját bankok és saját postaszolgálat nélkül - ahol a tankönyvkiadó, a szerencsejáték Rt., az egyetlen légitársaság és a nemzetközi repülőtér is szinte már idegenek kezébe került, vagy kerül hamarosan. Itt van egy ország, melynek kulturális és valamennyi más intézményeit, önkormányzatait, hivatalait és hatóságait a pénzek egyre durvább elvonásai teszik működésképtelenné. Itt van egy ország, melyben Európában egyedülálló módon romlik az életszínvonal, egy ország melyet már mindenki lekörözött és melyet hihetetlen mértékű külső és belső eladósodottságba hajszoltak az elmúlt közel három évben. Szabad préda – mondhatnánk. Sajnos már valóban az és a prédalesők ugrásra készen állnak.

A harmadik oldalon pedig ott van az újabb és újabb adókkal, járulékkal, illetékekkel, valamint folytonos áremelésekkel sújtott nép, aki az európai bérek töredékéért, immár zömmel idegenek kezén levő munkahelyeken, gyakran megalázó körülmények között gürcöl egyre inkább eladósodva és kiszolgáltatva a nyomorúságát kihasználó bankok kényének – kedvének. Egy nép, amely már múltját is tagadni kényszerül, melynek múltját is meghamisítják és még nemzeti jelképeit is meggyalázzák - nemzeti érzéseiben pedig megalázzák. Egy nép, melynek Ron Werberék, valamint más idegenek és azok hazai cinkosai mondják meg mit kell tennie és ez a nép zöme gondolkodás nélkül el is hiszi, hogy azt kell tennie.

A fentiek mellett az egészségügy leépítése, az oktatás lezüllesztése, szétverése - a magyarságtudat riasztó tempójú kiirtása, az ifjúságot elbutító drogpolitika, a gyermekvállalás ellenes hangulatkeltés, a külföldi munkavállalás propagálása - a „másság” egyszerű elfogadása helyett a „másság” kiterjesztése, reklámozása és erőltetése nem más, mint a magyar társadalom teljes szétzilálásának jól megtervezett folyamata. Ha ehhez hozzávesszük a média emberi kapcsolatokat, családot, erkölcsöt mélységesen leépítő tevékenységét - a rend, a fegyelem, a tisztesség, a becsület felszámolására irányuló liberális eszmék egyre erőszakosabb terjesztését és mind emellé felfigyelünk az idegenek tömeges beáramlásának tényére (csak magyaroknak tilos jönni)... Akkor könnyen juthatunk arra a következtetésre, hogy bizonyos politikai, gazdasági erők és külső népek nemzeti érdekei elérkezettnek látják az időt, hogy összefogva – A kifosztott Magyarország és az alaposan meggyengített magyar nép végső összeroppantását megvalósítsák. Szomszédjaink nagy örömeire.

Ha ez a folyamat tovább zajlik, (márpedig zajlik, mert a magyar nép hagyja) akkor néhány évtizeden belüli realitás lehet, hogy Magyarország romjain egy új, egy másik országot, egy erős és gazdag országot építenek majd más népek és a magyarságnak csupán megfogyatkozott, behódolt maradéka él már csak – nemzeti kisebbségként - ebben a valaha dicső múltú hazában. Semmi gazdasági hatalom nem lesz már a kezében, de bértmunkásként talán viszonylag jól fog élni, mert az új gazda talán lesz annyira okos, hogy csak abból a

A mi ügyünk

jószágból profitálhat igazán, amelyet viszonylag jó kosztón tart. Reményekkel teli jövő. Ez kell a magyarnak!

A folyamatokat látva és elemezve, valamint figyelembe véve azt a tényt, hogy a magyarság döntő többsége közömbösen tűri sorsát és az urnáktól való távolmaradásával azt nyilvánította ki, hogy zokszó nélkül idegenekre és cinkosokra bízta saját és nemzete jövőjét, úgy gondolom le kell vonnom némi konzekvenciát.

A fentiek miatt úgy döntöttem, hogy befejezem az írást - remélve, hogy a másik oldal ezt nem a helyi közélet békéjének újbóli felkorbácsolására használja majd fel. Csupán csendes szemlélője maradok a történéseknek, mindaddig, amíg alantas áskálódás, politikai háttérű támadás, Kunszentmiklós ellenes manipulációk vagy egyéb aljasságok kezembe nem adják ismét a tollat.

Igazam biztos tudatában természetesen egyetlen soromat, vagy állításomat sem vonom vissza, ugyanakkor ezennel megkövetem mindazokat, akiket az elmúlt időszakban ironikus, nemegyszer goromba és durva stílusommal, vagy túlhevült indulatkitöréseimmel megbántottam.

Megkövetem a fentiek miatt Szőkéné Vörös Rozáliát, Gállosné Vermes Zsuzsát, Ruzskovics Jánost és mindenki mást, akiket írásaim hangvételével sértettem.

A választópolgárok közönye és tétovázó otthonmaradása miatti elkeseredésem, valamint kisebb- nagyobb egyéb okok a városvezetésből való azonnali kilépés gondolatát is felvetették bennem. Ezt a hirtelen felindulás táplálta szándékot azonban elvettem. Elvettem egyrészt a 2002-ben nagy számban rám szavazók iránti tiszteletem okán, másrészt ezért, hogy ne hozzam bár nem megoldhatatlan, de mégis kellemetlen helyzetbe a képviselő testületet. Azokat az embereket, akik odaadó szorgalommal végzik dolgukat annak ellenére, hogy az önkormányzatok sanyargatása és anyagi ellehetetlenítése már-már elviselhetetlen méretéket ölt. Azokat az embereket, akiknek kezéhez egyetlen fillér városi pénz sem tapad, sőt nem ritka, hogy saját költségen intéznek városi ügyeket, vagy nyelnek le olyan kiadásokat, melyeket nem az ő dolguk lenne finanszírozni. Azokat az embereket, akik igen erős széllel szemben is mernek és képesek...képesek tisztességgel végezni dolgukat a városért.

Bár Juhász László ezennel leteszi a tollat, mert megbicsaklott az egységes magyar nemzetbe vetett hite, ugyanakkor a széles nemzetközi kapcsolatokkal rendelkező és bizonyos politikai rálátással is bíró Juhász László - aki amúgy elkötelezett híve az Uniónak, abban az esetben, ha ott magyarként élhet - továbbra is a Himnuszt és a Szózatot fogja énekelni, mégpedig hangosan.

Juhász László ajtaja továbbra is nyitva áll mindazok előtt, akik e-nemzet felemelkedéséért, együvé tartozásáért, a hétfelé szakított ország egységes kultúrájáért kiállnak és gátat igyekeznek emelni a magyarságtudatot romboló erőkkkel szemben. Teljesen mindegy, hogy a vendég csíkos, kockás, netán piros pöttyös pártnak a tagja. Ez nem lehet csupán pártkérdés, és természetesen éppúgy mint eddig, Juhász László részt fog venni minden választáson és népszavazáson, mert mindenről van véleménye - mint bárki másnak -, de Juhász László ezt x-ek formájában ki is fogja nyilvánítani.

Mert Juhász László is elsősorban magyar ember és az marad az idők végezetéig - élteben és holtában egyaránt.

Juhász László

A mi ügyünk

Pályázati felhívás

Kunszentmiklós Város Családsegítő és Gyermekjóléti Szolgálat a pályázatot hirdet családgondozó munkakör (4 órában) betöltésére.

Pályázati feltételek:

- A 15/1998 (IV. 30.) NM rendelet 2. számú melléklete szerinti képesítés (szociális munkás, szociálpedagógus)
- Magyar állampolgárság
- Büntetlen előélet,
- Cselekvőképesség.

A pályázatnak tartalmaznia kell:

- A pályázó önéletrajzát,
- A képesítést igazoló oklevél másolatát (ha folyamatban van szakirányú végzettségének megszerzése, iskolalátogatási igazolást,
- 3 hónapnál nem régebbi erkölcsi bizonyítványt.

A megbízás időtartama: a kinevezés határozott időre szól.

A megbízás kezdő napja: a megbízást követő napon.

Bérezés: a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. tv. Szerint.

A pályázat benyújtásának helye: Családsegítő és Gyermekjóléti Szolgálat vezetőjének, Sebestyénné Ruzkovichs Mária (6090 Kunszentmiklós, Damjanich u. 10.)

A pályázat benyújtásának határideje: a megjelenéstől számított 30 napon belül

A pályázat elbírálásának határideje: a benyújtási határidő lejártát követő 15 napon belül.

Az eredménytelenül pályázók számára a benyújtott pályázati anyagukat az elbírálási határidőt követő 8 napon belül visszaküldjük.

A decemberi időszakban a **Városszépítő, Turisztikai és Mezőgazdasági Bizottság** által kidolgozott munkaterv alapján ezen munkálatok valósultak meg:

- a Petőfi Lakótelep A. és B. épület mögötti garázsok összekötő útja
- a Vásárteret az Apaji úttal összekötő csapadékvíz elvezető árok
- Alács Sándor Szociális Bizottság elnökének javaslatára a Szélső utca mart aszfalt burkolatot kapott.
- lakossági kérésre a Székely és az Ősz utca burkolatának kátyúzása megtörtént.
- A Petőfi Lakótelep I., II., III. épülete között a bevezető utak murvával és szórt aszfalttal borította a KÉSZ KHT.

Jövő tavasszal a bizottság ajánlása által a képviselő-testület a Kölcsey és a Sugár utcák aszfaltozását szeretné kivitelezni.

Tisztelt Olvasó! Amennyiben bármilyen kérdés merülne fel Önben városunkat érintő közügyekben, kérem, juttassa el hozzám vagy keressen a következő telefonszámon: Lesi Árpád elnök (20/499-7374)

A mi ügyünk

Wass Albert: Újév

Két gyermekszem kerekre nyitva
kitekintett egy reggelen:
káprázva hívta kint az Újév:
„gyere velem ma gyermekelem!”

A vágy fogott. Kis bunda, sapka,
ajtó kinyílt: röpült a szán,
tündérországba vitt az Újév
egy csillagszóró délután.

Hanem azóta mintha mindent
rossz szellem varázsa verne:
a tündérialmok megfakultak,
szegény Újév is vénül egyre.

Ma is eljött. Jaj, nagyon vén lett.
rég arcát már lelem.
Kolduskézzel jött öregasszony:
úgyis tudom mit hoz nekem.

Úgyis tudom: más lettem én is,
a bánat más, és más a nóta.
Kéregető, vén, rongyos Újév
csak sírva jár egy idő óta.

Évvégi viccparádé

Két autós beszélget:

- -Képzeld, pár nappal ezelőtt megbüntetett a rendőr kétezer forintra, mert nem a látási viszonyoknak megfelelően közlekedtem.
- -Miért, mit nem láttál?
- - A rendőrt.

Megáll az állambiztonsági autó az éjszaka folyamán a ház előtt. Kiszalad rémülten a ház lakója. Mire az Állambiztonsági Hivatal dolgozója:

- Ne féljen elvtárs, nem ellene jöttünk, hanem érte!

Egy ifjú hölgy a kocsijával két autó közé szeretne beállni. Nehezen megy neki a bonyolult művelet, előbb a mögötte álló kocsinak koccan, majd az előtte álló autót sikerül meglöknie.

Egy rendőr mosolyogva nézi, majd így szól hozzá:

- Hölgyem, ön most parkolni szeretne, vagy csak biliárdozik?

Mi az, ha a nő lemászik a fáról?

- Evolúció.
- És ha a férfi lemászik a fáról?
- Tévedés.

A mi ügyünk

Gyógyszertárak ügyeleti rendje:

2004. december 24.	péntek	Kmiklós – Szent Miklós	12:00	14:00
2004. december 25.	szombat	Kmiklós – Magyar Korona	09:00	14:00
2004. december 26.	vasárnap	Kmiklós – Magyar Korona	08:00	13:00
2004. december 27.	hétfő - péntek	Dunavecse	08:00	21:00
2004. december 27. – 2005. január 2.	hétfő - vasárnap	Kecskemét	00:00	24:00
2005. január 1.	szombat	Kmiklós – Szent Miklós	12:00	14:00
2005. január 2.	vasárnap	Kmiklós – Szent Miklós	08:00	13:00

2004. december 31-én (pénteken) a Szent Miklós Gyógyszertár 08:00-12:00ig tart nyitva.

2005. január 1-én (szombaton) délelőtt a Szent Miklós Gyógyszertár ZÁRVA.

Szent Miklós Gyógyszertár
Magyar Korona Gyógyszertár
Mátyás Király Gyógyszertár

Kunszentmiklós, Rákóczi u. 1.
Kunszentmiklós, Kálvin tér 10.
Kecskemét, Szabadság tér 1.

76/351-587
76/351-024
76/480-739

Kellemes karácsonyi ünnepeket és eredményekben gazdag, boldog új évet kívánunk!

Szerkesztőség

Kunszentmiklós FIDESZ csoport nevében megköszönöm minden választópolgárnak a választáson való részvételt, és ezúttal kívánok kellemes karácsonyi ünnepeket, és boldog új évet minden kedves kunszentmiklói lakónak.

Lesi Árpád, FIDESZ helyi szervezetének elnöke